

Sygn. akt IV U 152/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Iwona Chojecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 maja 2014r. w S.

odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 20 grudnia 2012 r. (Nr (...))

w sprawie Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo Z. K. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od 1 stycznia 2013 r. do 30 marca 2016 r.

Sygn. akt: IV U 152/13 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 20 grudnia 2012r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił Z. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy wskazał, że Lekarz Orzecznik orzeczeniem z 24 sierpnia 2011r. ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 grudnia 2014r., przy czym niezdolność ta zaistniała na dzień 13 czerwca 2011r. Na podstawie zaś zgromadzonej dokumentacji ustalono, że w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku ubezpieczona udowodniła okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 3 lata, 1 miesiąc i 29 dni. Z kolei w 10-leciu przed dniem powstania niezdolności do pracy udowodniony okres ubezpieczenia wynosi 4 lata, 9 miesięcy i 14 dni. Tym samym niespełniona została przesłanka uzyskania prawa od renty z tytułu niezdolności do pracy w postaci posiadania co najmniej 5-letniego okresu ubezpieczenia w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła Z. K. wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez ZUS, ewentualnie o jej zmianę i przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała, że organ rentowy wydał decyzję odmową bez skierowania jej na badanie przez Lekarza Orzecznika. Tymczasem przedstawiła nową, bogatą dokumentację medyczną wskazującą na znaczne pogorszenie

stanu zdrowia dające podstawę do uznania jej za całkowicie niezdolną do pracy. To zaś uprawnia ją do uzyskania prawa do renty, gdyż posiada co najmniej 30 lat okresów składkowych (odwołanie k.2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Lekarza Orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, który w orzeczeniu z 24 sierpnia 2011r. uznał ubezpieczoną za częściowo niezdolną do pracy od 13 czerwca 2011r. do 31 sierpnia 2014r. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika. Przyjmując zaś ustaloną przez Lekarza Orzecznika datę powstania niezdolności do pracy oraz datę zgłoszenia wniosku o rentę organ rentowy ustalił, że ubezpieczona nie spełnia przesłanki co najmniej 5-letniego okresu ubezpieczenia w 10-leciu przed dniem zgłoszenia wniosku i w 10-leciu przed dniem powstania niezdolności. W tych okolicznościach odwołanie ubezpieczonej powinno podlegać odrzuceniu na podstawie art.477.8 kpc i art.477.9§2 kpc (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 czerwca 2011r. ubezpieczona Z. K. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o rentę. Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 24 sierpnia 2011r. ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 31 sierpnia 2014r., przy czym niezdolność ta istniała w dniu 13 czerwca 2011r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 24 sierpnia 2011r. k.11 akt rentowych za wnioskiem z 14 czerwca 2011r.). Od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS. Ponadto organ rentowy ustalił, że ani w 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę, ani w 10-leciu przed powstaniem niezdolności do pracy ubezpieczona nie udowodniła co najmniej 5-letniego okresu ubezpieczenia. Mając to na uwadze decyzją z 13 września 2011r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 13 września 2011r. k.20 akt rentowych za wnioskiem z 14 czerwca 2011r.). Postanowieniem z 11 października 2012r. w sprawie IV U 766/11 Sąd Okręgowy w Siedlcach odrzucił odwołanie ubezpieczonej od powyższej decyzji organu rentowego (odpis postanowienia z 11 października 2012r. k.29 akt rentowych za wnioskiem z 14 czerwca 2011r.).

W dniu 5 grudnia 2012r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z ponownym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Rozpoznając przedmiotowy wniosek organ rentowy nie skierował ubezpieczonej na badanie przez Lekarza Orzecznika, ale wydał zaskarżoną decyzją z 20 grudnia 2012r., w której odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując na orzeczenie Lekarza Orzecznika z 24 sierpnia 2011r. (wydane w ramach rozpoznania wcześniejszego wniosku o rentę z 14 czerwca 2011r.) oraz ustalenie, że w 10-leciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę oraz przed powstaniem ustalonej przez Lekarza Orzecznika częściowej niezdolności do pracy, ubezpieczona nie udowodniła 5-letniego okresu ubezpieczenia (decyzja z 20 grudnia 2012r. k.13 akt rentowych za wnioskiem z 5 grudnia 2012r.).

Zespół biegłych lekarzy o specjalizacjach neurolog, chirurg-ortopeda, kardiolog i lekarz chorób zakaźnych i wewnętrznych w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznali u ubezpieczonej przewlekłe wirusowe zapalenie wątroby o dużej aktywności zapalnej przechodzące w marskość wątroby, nadciśnienie wrotne (żylaki przełyku i splenomegalia), stan po nieskutecznym leczeniu przeciwwirusowym w 2007r., a ponadto nadciśnienie tętnicze II° wg WHO, stabilną chorobę niedokrwienną serca, zespół bólowy kręgosłupa z rwą kulszową prawostronną i stan po operacji zespołu cieśni nadgarstka lewego w 2009r. i stwierdzili, że z powodu zaawansowanej choroby wątroby ubezpieczona jest okresowo całkowicie niezdolna do pracy, przy czym niezdolność ta istnieje od stycznia 2013r., a przewidywany okres jej trwania to 30 marca 2016r. W uzasadnieniu opinii biegli wskazali, że w okresie ostatnich 3 lat choroba wątroby znacznie postępuje i przechodzi w marskość wątroby z nadciśnieniem wrotnym – żylaki przełyku i splenomegalia. U ubezpieczonej występują skórne objawy zaawansowanej choroby wątroby w postaci rumienia dłoniowego oraz licznych pajączków naczyniowych na tułowie. Aktualny stan uszkodzenia wątroby znacznie upośledza wydolność psychofizyczną organizmu. Ubezpieczona pracowała jako sprzedawca i w ramach tej pracy wykonywała również czynności fizyczne – przenoszenie towarów. Prace takie są przeciwwskazane przy nadciśnieniu wrotnym w przebiegu zaawansowanej choroby wątroby. Powyższe okoliczności uzasadniają orzeczenie o całkowitej okresowej

niezdolności ubezpieczonej do pracy (opinia biegłych: neurologa, chirurga-ortopedy, kardiologa oraz lekarza chorób zakaźnych i wewnętrznych k.13-15 akt sprawy).

Ubezpieczona jest z zawodu sprzedawcą. Przez większość czasu pracowała w swoim zawodzie – jako sprzedawca w sklepie spożywczym lub przemysłowym. Przez ostatnie 2,5 roku pracowała jako operator maszyn i urządzeń (okoliczności niesporne, wyjaśnienia ubezpieczonej k.28v – nagranie od minuty 3 do 6). Ubezpieczona legitymuje się ponad 25-letnim okresem składkowym (karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonej z 20 grudnia 2012r. k.7 akt rentowych za wnioskiem z 5 grudnia 2012r.).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej Z. K. okazało się uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że organ rentowy niezasadnie wnosił o odrzucenie odwołania ubezpieczonej na podstawie art.477.9§3.1 kpc. Jak wynika z wcześniejszych ustaleń faktycznych organ rentowy rozpoznając wniosek ubezpieczonej o rentę wniesiony w dniu 5 grudnia 2012r. nie skierował ubezpieczonej na badanie przez Lekarza Orzecznika, ale „od razu” odmówił jej prawa do renty powołując się orzeczenie Lekarza Orzecznika wydane przeszło rok wcześniej – w dniu 24 sierpnia 2011r. (w ramach rozpoznania wniosku o rentę z 14 czerwca 2011r.), w którym Lekarz Orzecznik ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy od 13 czerwca 2011r. Istotnie, ubezpieczona nie odwołała się od powyższego orzeczenia Lekarza Orzecznika, skutkiem czego jej odwołanie od wcześniejszej decyzji z 13 września 2011r. podlegało odrzuceniu (vide: ustalenia faktyczne). Te same okoliczności nie mogły jednakże stanowić podstawy odrzucenia odwołania ubezpieczonej od decyzji z 20 grudnia 2012r. skoro organ rentowy w ogóle nie skierował ubezpieczonej na badanie przez Lekarza Orzecznika opoierając się na wcześniej wydanym orzeczeniu.

Badając merytorycznie odwołanie ubezpieczonej od decyzji z 20 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zasługuje ono na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, przy czym gdy niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat okres ten wynosi co najmniej 5 lat i powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy,
3. niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art.58 ust.4 ustawy wymogu, aby co najmniej pięcioletni okres składkowy

i nieskładkowy przypadał w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy nie stosuje się do ubezpieczonego, który odwołał okres składkowy, o którym mowa w art.6 ustawy, wynoszący co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. Przepis art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Poza sporem pozostaje, że w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę ubezpieczona nie udowodniła okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego co najmniej 5 lat. Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej wymagało zatem ustalenia, czy u ubezpieczonej istnieje całkowita niezdolność do pracy oraz czy legitymuje się ona co najmniej 25-letnim okresem składkowym. Sporządzona na tę pierwszą okoliczność opinia zespołu biegłych z zakresu neurologii, ortopedii, kardiologii oraz chorób zakaźnych i wewnętrznych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczona jest całkowicie niezdolna do pracy, przy czym niezdolność ta istnieje od stycznia 2013r., a przewidywany okres jej trwania to 30 marca 2016r. Analizując przedmiotową opinię Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów właściwych do oceny stanu zdrowia ubezpieczonej w świetle rozpoznanych u niej schorzeń, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinia jest spójna i logiczna oraz należy uzasadniona. Ponadto nie została ona zakwestionowana przez żadną ze stron. Z ustaleń Sądu wynika wreszcie, że ubezpieczona będąc całkowicie niezdolną do pracy legitymuje się co najmniej 25-letnim okresem składkowym. Tym samym spełnia ona przesłanki do ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, o których mowa w art.57 ust.1 i 2 oraz art.58 ust.1 pkt 5, ust.2 i ust.4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną opinię i ustalił, że Z. K. przysługuje prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 1 stycznia 2013r. do 30 marca 2016r.